

„Emanuel er min Moders Søn. Og Moder var jo heller ikke, som Folk er flest.“

Fru Betty sagde disse Ord med høj Rødme paa Kinderne — det var nemlig første Gang, at hendes Moder var bleven nævnet dem imellem. Men hun havde følt Trang til engang for Alvor at tage Emanuel i Forsvar overfor Venindens idelige Spotterier.

„Hvad Fader angaar,“ — vedblev hun — „saa har han nu aldrig ret kunnet forlige sig med, at Emanuel blev Teolog. Fader er jo desværre ikke saa religiøs, som det var ønskeligt. Han vilde i sin Tid absolut, at han skulde studere Jura. Men Emanuel havde lovet Moder at blive Præst, og herfra stammer oprindelig det vanskelige Forhold imellem dem ... det mente i hvert Fald Torm. Du kender jo Faders umaadelige Principfashed. Og Emanuel er jo hellerikke eftergivende, saasnart det gælder hans Tro.“

„Aa nej, deri giver jeg dig ganske Ret. Forresten — siden du nu selv nævner det — Pastor Petersen og jeg talte netop om din Broder paa Vejen herved. Pastor Petersen mente, at din Broder vel maatte have en bestemt Hensigt med sit Ophold her.“

„En bestemt Hensigt? ... Hvorledes mener du?“ spurgte Betty og saae op.

„Aa, jeg mener blot, at din Broder vel agter at søge fornyet Tilnærmelse til sine forrige Venner her ... og maaske ovre paa den anden Side af Fjorden ogsaa. Han har vel i det hele neppe i København fundet den Modtagelse, han havde paaregnet.“

„Hvilken Modtagelse mener du?“

„Kære, tag det ikke saa højtideligt! Jeg kender det af egen Erfaring, hvor nemt man i Begyndelsen bliver skuffet i sine Forhaabninger, naar man kommer ude fra Landet, hvor man jo overalt har været en selvskreven „Nummer Et“. Man føler sig saa let overset og tilsidesat ...“

Fru Bettys Stemme dirrede let, da hun svarede:

„Naar min Broder i disse halvandet Aar har opholdt sig i København, er det alene, fordi han har fundet det nødvendigt for sin Udvikling. Man kan derom mene, hvad man vil; men man har ikke Lov til at tillægge det nogen egennyttig Hensigt.“